

ZONDER AFSCHEID

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild
Win
De match
Levenslang
Terugkeer
Misleid
Zonder afscheid (met Reese Witherspoon)

boekerij.nl

HARLAN COBEN EN
REESE WITHERSPOON

ZONDER AFSCHEID

Vertaald door Titia Ram

ISBN 978-90-492-0861-5
ISBN 978-94-023-2753-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6946-9 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Gone Before Goodbye*

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: Alan Dingman, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Getty Images / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2025 Harlan Coben & Reese Witherspoon

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor alle legerartsen en militair verpleegkundigen die hun
leven hebben gewaagd om anderen te kunnen helpen.*

Dank je wel voor jullie moed en medeleven.

Drielandenpunt, Noord-Afrika

De gil hoor ik niet.

De verpleegkundige wel. En de anesthesioloog ook. Ik ben te zeer gefocust, heb die focus die ik alleen in een operatiekamer heb, nu er op deze manier een borstbeen is opengemaakt en ik met mijn handen in de borstholte van de jongen sta.

Dit is mijn huis, mijn kantoor, mijn heiligdom. Ik ben hier helemaal zen.

Meer gegil. Geschutvuur. Helikopters. Een explosie.

‘Dokter?’

Ik hoor de paniek in haar stem. Maar ik beweeg niet. Ik kijk niet weg. Mijn handen, het oudste medische gereedschap dat de mensheid kent, bevinden zich in de borstholte en mijn wijsvinger palpitteert het hartzakje. Daar ben ik compleet op gefocust, alleen daarop. Er klinkt geen muziek. Dat is tegenwoordig heel uitzonderlijk in een operatiekamer, dat weet ik, maar ik heb het liever stil in deze geheiligde ruimte, zelfs tijdens harttransplantaties waarmee we acht uur bezig zijn. Mijn team vindt het hoogst irritant. Dat heeft behoefte aan de afleiding, het vermaak, de ontspanning – en dat is voor mij precies het probleem. Ik wil geen afleiding. Zowel mijn gelukzaligheid als

mijn uitzonderlijke bekwaamheid komt voort uit die extreme focus.

Maar de geluiden komen nu binnen.

Snelle geweerschoten. Nog een explosie. Harder gegil.

Het komt dichterbij.

‘Dokter?’ De stem beeft nu, is in paniek. Dan, omdat ik overduidelijk niet luister: ‘Marc?’

‘Niets aan te doen,’ zeg ik.

Wat niet bepaald geruststellend is.

Trace en ik zijn acht dagen geleden in Ghadames aangekomen. We zijn geland op luchthaven Diori Hamani, waar we werden afgehaald door een jonge vrouw van wie Trace en ik wisten dat ze Salima heet, als dat haar echte naam is, en een gezette chauffeur die zichzelf niet aan ons heeft voorgesteld en geen woord tegen ons heeft gezegd. We zijn met zijn vieren twee dagen naar het noordoosten gereisd, hebben geslapen in een safehouse bij Agadez en vervolgens in tenten onder de sterren in Bilma. We hebben de chauffeur in het noorden van Niger achtergelaten, zijn ’s nachts door de woestijn gereisd en werden toen door een andere auto opgepikt.

Salima en Trace hebben een oogje op elkaar. Dat verbaast me niets. Trace is alles wat je je voorstelt bij een player. Zelfs omringd door de dood... of misschien wel juist daardoor.

Alleen als de dood zo dichtbij is heb je zo sterk het gevoel dat je leeft.

Salima reisde verder noordelijk met ons, naar de grens tussen Algerije en Libië. Ten oosten van Djanet werden we tegengehouden door zes zwaarbewapende militanten. Ze waren allemaal jong – tieners, denk ik – en zwaar onder invloed van een of ander stimulerend middel. Het waren kindsoldaten. Je rook het bloed in de lucht. Ze grepen eerst mij, hun ogen opengesperd, en toen Trace. De jonge militanten dwongen me te knielen.

Ze drukten een vuurwapen tegen mijn achterhoofd.

Ik zou de eerste zijn die zou sterven. Trace zou toekijken. En dan zou hij aan de beurt zijn.

Ik sloot mijn ogen, dacht aan Maggie en wachtte tot de trekker zou worden overgehaald.

Die kindsoldaat schoot ons niet dood, dat is wel duidelijk. Salima, die minstens vier talen vloeiend spreekt, viel op haar knieën en praatte razendsnel. Ik heb geen idee wat ze zei – dat wilde ze ons niet vertellen – maar de kindsoldaten vertrokken.

Meer gegil. Meer geschutvuur. Nu dichterbij. Ik probeer me te haasten.

Ik heb Maggie niet verteld hoe gevaarlijk deze laatste missie was, en in hoeveel opzichten, niet omdat ik bang was dat ze zich dan zorgen zou gaan maken maar vanwege de beloften die we elkaar hadden gedaan. Als ik het had verteld zou ze erop hebben gestaan mee te komen.

Zo zitten Maggie en ik in elkaar.

Vraag je je af uit wat voor hout een held is gesneden? Voor een deel is het natuurlijk altruïsme. Maar dan heb je ook nog ego, roekeloosheid en behoefte aan spanning en sensatie.

We zijn niet bang voor gevaar. We zijn bang voor normaliteit.

Trace, zijn gezicht deels bedekt achter een chirurgisch masker, steekt zijn hoofd naar binnen. ‘Marc?’

‘Hoeveel tijd hebben we nog?’

‘Ze hebben de noordelijke kant van het kamp platgebrand. Er zijn al tientallen doden gevallen. Salima is iedereen naar buiten aan het brengen.’

Ik kijk naar de verpleegkundige en de anesthesioloog. ‘Wegwezen,’ zeg ik.

‘Je kunt hem niet redden,’ zegt de verpleegkundige tegen me terwijl ze aanstalten maakt te vertrekken. ‘Zelfs als je op tijd klaar bent, zelfs als hij de operatie overleeft, laten ze hem niet in leven.’

Ik weet niet wie ‘ze’ zijn. Ik weet niets over de rechtvaardiging, de achtergrond, de geschiedenis, de facties, de stammen, de krijgsheren, de fanatici, de extremisten, de onschuldigen. Ik weet niet wie er aan de

goede en wie er aan de verkeerde kant staat, waarom deze mensen in dit vluchtelingenkamp zijn, welke kant de onderdrukker is en welke kant wordt onderdrukt. Het gaat er niet om dat ik niet politiek geëngageerd ben, maar het mag voor Maggie, Trace en mij geen rol spelen.

Ik werk verder aan mijn patiënt, een vijftienjarige jongen die Izil heet. Ik hoop dat iedereen die ik behandel onschuldig is, maar dat betwijfel ik. Het is gewoon niet aan ons om te proberen erachter te komen aan welke kant iemand staat. Onze taak is het, zonder daar hoogmoedig over te willen doen, om levens te redden. Ze zeggen wel eens: 'Maak ze allemaal af en laat God het beslissen.' Voor ons is het zo ongeveer het tegenovergestelde: red ze allemaal en laat God... je begrijpt wel wat ik bedoel.

Ik sta niet 'aan beide kanten'. Ik sta 'aan geen van beide kanten'.

'Iedereen naar buiten,' zeg ik. 'Hup, wegwezen.'

'Marc,' zegt Trace.

We kijken elkaar over ons chirurgische masker heen aan. Trace en ik kennen elkaar al lang. We hebben samen onze opleiding tot chirurg gedaan. We hebben in tijden van crisis over de hele wereld humanitaire hulp verleend. Hij is een van de meest begenadigde cardiothoracaal chirurgen ter wereld.

Trace zegt: 'Zal ik even helpen sluiten?'

'Dat lukt wel.'

'Dan wachten we even.'

Ik schud mijn hoofd, maar hij weet het.

'Laat maar een ambulance voor me achter,' zeg ik. 'Een ambulance schieten ze niet overhoop.'

We weten allebei dat dat niet waar is, niet meer in de huidige wereld.

We hadden nooit moeten komen. Ik had het nooit moeten toestaan. Ik had mijn ding moeten doen, afscheid moeten nemen en naar huis moeten vliegen.

Ik zou bij Maggie moeten zijn.

Ik neem geen afscheid van Trace. Hij neemt geen afscheid van mij. Maar dit is de laatste keer dat ik hem ooit zal zien.

Een paar seconden later ben ik alleen met Izil in de operatiekamer. Ik haast me, dom genoeg om te denken dat ik het ga halen. Ik ben de borstkas van de jongen aan het sluiten wanneer de deuren openbarsten.

Gewapende militanten stormen naar binnen. Ik weet niet hoeveel het er zijn. Ze hebben allemaal die doorgedraaide blik in hun ogen. Ik heb die blik vaker gezien. Veel te vaak. Ik heb hem een paar dagen geleden ten oosten van Djanet nog gezien.

Soms zie ik hem als ik in de spiegel kijk.

Ik sluit mijn ogen, denk aan Maggie en wacht tot iemand de trekker overhaalt.

1

Baltimore

Een jaar later

Maggie McCabe had niet moeten gaan.

‘Waar ben je?’ vraagt Marc.

Maggie kijkt naar het gezicht van haar man op het beeldschermje van de telefoon. ‘Dat heb ik net gezegd.’

‘Johns Hopkins?’

‘Ja.’

‘Sta je op de binnenplaats?’

‘Ja.’

‘Waar we elkaar hebben leren kennen,’ zegt hij. ‘Tijdens de introductieweek aan de universiteit. Weet je nog?’

‘Natuurlijk weet ik dat nog,’ zegt Maggie.

‘Ik wist toen ik je voor het eerst zag meteen dat jij de ware was.’

‘Straks ga ik nog kotsen.’

‘Ik probeer je op te vrolijken.’

‘Dat werkt niet.’

‘Wat ben je aan het doen?’

Maggie denkt terug aan haar eerste keer op de campus, kinderlijk onschuldig en zoals ze dat zeggen nog nat achter de oren, vol hoop,

optimisme, energie, vitaliteit en al die onzin. Wat naïef. Maar aan de andere kant leer je als je wereld compleet instort – als je alles had en zelfs wist en waardeerde dat je alles had en het nooit vanzelfsprekend vond, geen seconde, als je wist hoeveel geluk je had en om de een of andere naïeve reden dacht dat het karma je omdat je zo dankbaar was zou gaan belonen, of je in ieder geval met rust zou laten – op de moeilijkste manier dat het lot grillig is, dat het leven een grote chaos is en dat niemand er zonder kleerscheuren van afkomt, dat je het ene moment alles kunt hebben en dat het met een vingerknip allemaal weg kan zijn...

‘Ik organiseer een wat-ben-ik-toch-zielig-feestje voor mezelf,’ zegt ze.

‘Hou daarmee op. Ga naar binnen.’

‘Ik wil naar huis.’

Marc fronst. ‘Niet doen.’

‘Ik ben er nog niet klaar voor.’

‘Ja, dat ben je wel. Alsjeblieft? Ik wil dat je gaat. Doe het dan voor mij.’

‘Meen je dat?’

Ze kijkt naar het witte torentje op Shriver Hall en knippert een traan weg. Een uur geleden heeft ze nog met tegenzin een marineblauwe jurk tot op de kuiten aangetrokken, met lange mouwen. Geen zwarte. Dat zou te morbide zijn geweest. Marineblauw lijkt een veilige keuze: met respect voor de gelegenheid maar niet te zeer de aandacht trekkend. Ze zou eerlijk gezegd op deze specifieke avond liever samensmelten met de vloer dan op wat voor manier dan ook, ook maar in de verste verte, opvallen.

‘Maggie?’

‘Ik ben er nog.’

‘Ga naar binnen. Dat zou heel veel voor me betekenen. En voor je moeder.’

‘Wauw,’ zegt Maggie.

‘Wat?’

‘Vroeger was je nooit zo sentimenteel en manipulatief.’

‘Echt wel,’ zegt Marc.

Ze praat zacht. ‘Tuurlijk.’ Dan: ‘Dit is echt zwaar klote.’

‘Wat?’

‘Niets. Laat maar.’

Tweeëntwintig jaar geleden is Maggie aan deze universiteit afgestudeerd met alle lof die een student geneeskunde maar toebedeeld kon krijgen. Ze volgde haar chirurgische specialisatie aan NewYork-Presbyterian, groeide uit tot een gelauwerd plastisch chirurg, diende als traumachirurg 62B in het leger aan het front van Afghanistan en het Midden-Oosten, trouwde met Marc en verhuisde met hem naar het buitenland om mensen te genezen die geen toegang tot adequate gezondheidszorg hebben.

Marcs stem aan de telefoon: ‘Hallo?’

‘Iedereen gaat naar me staren.’

‘Natuurlijk gaat iedereen naar je staren,’ zegt hij. ‘Je bent woest aantrekkelijk.’

Maggie fronst. Sommige dingen veranderen nooit.

‘Ga nou maar,’ zegt hij.

Ze knikt omdat hij gelijk heeft en klikt de app weg. Op haar telefoonhoesje staan twee M&M-snoepfiguren, het gele M&M-mannetje dat het groene M&M-vrouwje een bos bloemen aanbiedt. Marc heeft haar het hoesje half als grap en half als cadeau gegeven. Maggie & Marc. M&M. Marc kocht M&M-kussenslopen. Hij kocht M&M-kussentjes voor op de bank. Marc vond het allemaal zo leuk. Maggie vond het om van te gruwelen, wat hem natuurlijk alleen maar aanmoedigde.

‘Maggie?’

Ze schrikt van de stem en mikt haar telefoon in haar tasje. Ze draait zich om en ziet haar voormalige klasgenoot Larry Magid, een dermatoloog. De laatste keer dat ze Larry heeft gezien was vijf jaar geleden

in Nepal toen hij was overgevoegen om Marc en haar bij te staan tijdens een uitbraak van de ziekte van Hansen, beter bekend als lepra. Uiteindelijk kwamen ze in hetzelfde ziekenhuis te werken, zelfs op dezelfde verdieping, en hij is op de hoogte van haar huidige ellende.

‘Hoi, Larry.’

Hij huivert. ‘Ben je hier om... Ik bedoel, eh... ga je...?’

‘Tuurlijk,’ zegt Maggie.

‘O.’

‘Wat?’

‘Niets.’

‘Ze hebben ter nagedachtenis aan mijn moeder een beurs naar haar vernoemd,’ zegt ze.

‘Ja, dat heb ik gehoord.’

‘Dus daarom ben ik hier.’

‘Tuurlijk. Maar ik moet ervandoor. Mickey staat op me te wachten.’

Hij haast zich weg alsof, zo schreeuwt Maggie hem bijna achterna, ze lepra heeft. Ze wil haar telefoon pakken en tegen Marc jammeren: ‘Zie je nou wat ik bedoel?’ maar haar telefoon zit al in haar tas en nu is ze geïrriteerd, dus laat maar zitten.

Maggie sjokt weifelend dezelfde trap op die ze twintig jaar geleden zo enthousiast op is gerend om haar diploma in ontvangst te nemen. Op het spandoek boven de deur staat:

FEESTELIJKE BEURSTOEKENNING

WELKOM TERUG, ALUMNI!

Het is vreselijk druk in de zaal. Een strijkkwartet dat bestaat uit huidige studenten speelt het *Dissonantenkwartet* van Mozart. Maggie voelt met haar handen langs haar lichaam hoe haar vingers meebewegen met de muziek, alsof ze een viool in haar handen heeft. Er lopen een stuk of vijfhonderd mensen – artsen en beurswinnaars –

rond in de beroemde zaal. Je kunt zien dat het een artsenfeest is omdat veel te veel mannen een vlinderdas dragen. Daar zijn dokters dol op, vooral omdat een gewone stropdas tijdens een onderzoek in de weg kan hangen. Haar vader, een legerchirurg die ook ervaring als traumachirurg heeft opgedaan – in zijn geval in Vietnam – droeg altijd vlinderdassen met felgekleurde bloemen erop. Hij beweerde dat zijn patiënten daardoor dachten dat hij een beetje getikt was en om die reden geruststellend menselijk.

Als Maggie eindelijk de grote zaal binnenloopt valt de ruimte niet stil, maar er hangt absoluut wel enige aarzeling in de lucht.

Ze blijft een paar seconden staan. Dat ze zich ongemakkelijk voelt is een enorm understatement, alsof haar handen ineens te groot zijn. Ze loopt rood aan. Waarom is ze hierheen gekomen? Ze kijkt om zich heen of ze een vriendelijk of op zijn minst bekend gezicht ziet, maar het enige dat ze ziet staat op een poster op een ezel die op het podium is gezet.

Ma.

God, wat was haar moeder een mooie vrouw.

De uitvergrote foto is vijf jaar geleden voor de schoolgids gemaakt, ma's laatste jaar als docent hier. Dat was vlak voor de diagnose, die ze de daaropvolgende drie jaar voor haar twee dochters verborgen hield, tot ze Maggie uiteindelijk opbelde in hun nieuwe kliniek in Ghana en zei: 'Als je belooft dat je niet naar huis komt als ik het je vertel, zal ik je iets vertellen. Je werk is te belangrijk.' Dus beloofde Maggie dat en vertelde ma het en moesten ze allebei huilen maar hield Maggie zich aan haar belofte tot haar zus Sharon belde en zei: 'Het duurt niet lang meer.' Dus gaf Maggie Marc op Dubai International een afscheidskus, zei tegen hem dat hij zijn klus af moest maken en snel naar huis moest komen, en vloog ze naar huis om tijdens de laatste dagen van haar moeder samen met Sharon te waken.

Maggie richt haar blik op haar postermoeder omdat die op dit moment het enige vriendelijke gezicht in de zaal is. Ze loopt met opge-

heven hoofd naar het podium. Ze hoopt dat ze het zich inbeeldt, maar het lijkt alsof gesprekken stokken of in ieder geval verstommen terwijl ze verder loopt. Dan volgt gemompel, of misschien hoort ze dat ook alleen maar in haar hoofd. Nog steeds kijkt ze niet weg, dwingt zichzelf om niet uit haar ooghoeken om zich heen te kijken. Haar ogen blijven op haar moeder gericht, maar ze voelt de starende blikken nu branden.

Een bekende figuur blokkeert haar pad en zegt: ‘Jou had ik hier niet verwacht.’

Het is Steve Schipner, beter bekend als Schuinsmarcheerder Steve, net als zij plastisch chirurg maar desalniettemin hopelijk in geen enkel ander opzicht zoals zij. Hij heeft meer dan een miljoen volgers op Instagram, waar hij een account heeft waarop hij voor-en-na-foto’s laat zien en zichzelf de Borstenfluisteraar noemt. Steve en zij zijn in hetzelfde jaar afgestudeerd en hebben samen een coassistentenschap chirurgie aan NewYork-Presbyterian/Columbia University onder leiding van dokter Evan Barlow gelopen. Steve is zo’n man die geen goedemorgen kan zeggen zonder dat het als een onzedig voorstel klinkt, vandaar de bijnaam. Hij woont nu in Dubai en is gespecialiseerd in, om de biografie in zijn profiel te citeren: ‘ambitieuze influencers die hun hits op sociale media, hun leven en hun cupmaat willen verbeteren’.

‘Ach ja, ik zit vol verrassingen,’ zegt Maggie.

Hij kijkt om zich heen en merkt de vijandige blikken op. ‘Maar ik ben blij je te zien.’

‘Dank je wel, Steve.’

‘Heb je Barlow al gezien?’

‘Jij?’ vraagt ze.

‘Nee.’

‘Ik verwacht hem eerlijk gezegd niet.’

‘Ik heb gehoord dat hij komt,’ zegt hij. ‘Ik wil een waanzinnig partnerschap met hem bespreken en...’ Hij houdt even op met praten,

draait zich om en grijnst zelfgenoegzaam naar haar. 'O, dat vergeet ik helemaal. Raad eens waar ik tegenwoordig werk?'

Dat is het laatste waar ze zin in heeft, maar niet meespelen zou nog erger zijn. 'Ik heb iets over Dubai gehoord.'

'Ja, maar wáár in Dubai?'

'Ik zou het niet weten, Steve. Waar in Dubai?'

Hij leunt naar haar toe en fluistert: 'Apollo Longevity.'

Maggie probeert haar gezichtsuitdrukking neutraal te houden. Dat kost enige moeite.

Steve vervolgt: 'Is dat niet waar Marc en jij...?'

'Ik ben er niet meer aan verbonden.'

Maggie probeert de informatie te verwerken. Apollo Longevity is nog werkzaam. Zelfs nu nog. Zelfs na wat er allemaal is gebeurd.

Dat is niet best.

Steve bestudeert haar van top tot teen, zijn starende blik over haar heen glibberend als regenwormen die na een stevige bui uit de grond zijn gekomen. 'Je ziet er goed uit, Mags.' Hij trekt een wenkbrauw op voordat hij toevoegt: 'Echt goed. Ontzettend goed.'

Maggie reageert met een vage: 'Uh-huh.'

'Zo getraind, zo fit,' vervolgt Steve terwijl hij met zijn eigen biceps pronkt om zijn punt kracht bij te zetten. 'Hoe doe je dat? Vrije gewichten? Pilates?' Hij trekt nogmaals een wenkbrauw op. 'Bezwete, hete yoga?'

Ze schudt haar hoofd. 'Trapt iemand daar ooit in, Steve?'

'Aan de lopende band, Mags. En weet je waarom?'

'Dat hoeft je me niet te vertellen, hoor,' zegt Maggie, 'maar ik durf te wedden dat je dat toch gaat doen.'

Hij leunt naar haar oor. 'Omdat ik nu een rijke, succesvolle, zeven-enveertigjarige chirurg ben. Ik krijg mokkeltjes in bed die veel jonger zijn dan jij.'

Ze trekt een gezicht. 'Heb je het nou echt over "jonge mokkeltjes"?'

‘Jij bent niet te goed voor mij,’ zegt hij. Dan voegt hij daar op wrede fluistertoon aan toe: ‘Dat is verleden tijd.’

Met die woorden glibbert Steve weg.

Steves slijmerige spoor leidt naar een groepje van hun oude jaargenoten in de rechterhoek van de zaal. Maggie kent iedereen, maar als ze hun kant op kijkt doen ze hun uiterste best zich op elkaar te richten en te doen of ze haar niet zien. Een deel van Maggie is razend en wil de confrontatie aangaan, maar een groter deel – een eerlijker deel – vraagt zich af of zij als het een andere jaargenoot had betroffen die zo was beschaamd zelf deel zou hebben uitgemaakt van een groepje dat oogcontact vermijdt.

Weet je wat?

Maggie marcheert naar het groepje en zegt: ‘Hallo allemaal.’

Stilte.

Ze kijkt van gezicht naar gezicht. Niemand maakt oogcontact.

‘Hoi Stephanie,’ zegt Maggie tegen een oude vriendin die naar haar glas champagne staart alsof het op het punt staat een geheim te gaan onthullen. ‘Hoe is het met Olivia?’

Olivia is Stephanies dochter.

‘O, eh... goed.’

‘Heeft mijn aanbevelingsbrief nog geholpen?’

Maggie weet dat dat zo is. Ze heeft die brief een jaar geleden geschreven, toen haar naam nog deuren opende in plaats van die dichtsloeg, en ze wist natuurlijk dat Olivia was aangenomen, maar op dit moment is Maggie niet in een bui waarin ze zin heeft om iemand er makkelijk van af te laten komen.

‘Stephanie?’

Voordat Stephanie antwoord kan geven pakt een andere jaargenoot, Bonnie Tillman, Maggie bij haar elleboog. ‘Zullen we even een stukje samen op lopen, Maggie?’

Bonnie is oogarts in Washington D.C., en nog steeds (en voor eeuwig) jaargroepvoorzitter. Haar helm van haar zit ferm op zijn plaats

gelakt. Ze glimlacht geforceerd. Het kost grote moeite om de glimlach vast te houden. Ze zeggen dat je zeventien spieren gebruikt om te glimlachen en drieënveertig om te fronsen. In Bonnies geval is dat duidelijk het omgekeerde.

Ze lopen door twee antieke glazen deuren een terras op.

‘We vinden het allemaal vreselijk, van je recente tegenspoed,’ begint Bonnie met een stem die zonder chirurgisch ingrijpen niet minder neerbuigend zou kunnen klinken, ‘maar dat is geen excuus voor wat je hebt gedaan.’

Maggie zegt niets.

‘Dit evenement,’ vervolgt Bonnie, ‘is voor gerespecteerde artsen.’
‘Het is voor iedereen die hier ooit is afgestudeerd.’

‘Je weet wel beter.’

Stilte.

‘Je mag niet meer als arts werken,’ vervolgt Bonnie.

‘Ik ben tijdelijk geschorst,’ corrigeert Maggie haar. ‘Gedurende een onderzoek.’

‘O, dus je bent onschuldig?’

Maggie zegt niets.

‘Ik vind dat je moet gaan.’

‘Ik denk dat ik nog even blijf.’

‘Dat zou onrecht doen aan de nagedachtenis aan je moeder.’

‘Pardon?’

‘Jij bepaalt niet hoe ze wordt herdacht, Maggie. Niet hier. Ze heeft ontzettend veel betekend voor heel veel studenten. Dat jij hier bent is een schandvlek op haar nagedachtenis.’

‘Ik ben gevraagd om de uitreiking te presenteren,’ zegt Maggie.

‘Dat was voordat het gebeurde.’

‘De uitnodiging is door niemand ingetrokken.’

‘Niemand dacht dat dat nodig was.’

‘Wie doet de uitreiking dan?’

Bonnie recht haar rug.

‘Wacht even. Jij?’

‘Dat leek het bestuur het beste.’

‘Mijn moeder heeft jou altijd een omhooggevallen verwaand kring gevonden, Bonnie.’

Bonnie zet grote ogen op alsof ze in haar gezicht is geslagen. ‘Nou ja, zeg!’

Maggie zegt niets. Bonnie herpakt zich.

‘Hoe dan ook,’ zegt Bonnie, ‘vind ik dat je moet gaan. Je aanwezigheid bezoedelt de reputatie van onze hele jaargroep.’

Bonnie draait zich om en maakt aanstalten weg te lopen. Maggie doet haar ogen dicht, doet ze weer open en staart voor zich uit.

‘Bonnie?’

Bonnie blijft staan en draait zich naar Maggie om.

‘Dat heeft mijn moeder nooit gezegd. Sorry. Dat was niet eerlijk. Ze sprak alleen maar lovend over je. Je bent een goede keuze voor de uitreiking.’

Bonnie slikt iets weg. ‘Ik zal mijn best doen. Dat beloof ik.’

Ze laat Maggie alleen op het terras achter. In de zaal tikt iemand om de aandacht te vragen met een vork tegen zijn champagneglas. Het geroezemoes verstomt. Iemand verzoekt iedereen bij elkaar te komen zodat ze kunnen beginnen. Maggie blijft op het terras staan.

Bonnie heeft gelijk. Ze zou hier niet moeten zijn.

Ze staart naar de struiken. Achter haar sluit iemand de deuren, waardoor ze niet meer kan horen wat er binnen wordt gezegd. Dat is prima. Ze pakt bijna haar telefoon uit haar tasje om Marc nog een keer te bellen, maar dat voelt niet goed.

‘Hallo, Maggie.’

De man draagt een op maat gemaakt kobaltblauw pak en een das die zo perfect is geknoopt dat je zou zweren dat een godheid hem ermee heeft geholpen. Zijn haar is grijs en heeft een perfecte zijskeiding aan de linkerkant. Maggie weet dat hij begin zeventig is – hij was een jaargenoot van haar moeder en ze is een paar jaar geleden uitge-

nodigd voor zijn zeventigste verjaardag, maar toen was ze in het buitenland, dus kon ze er niet naartoe.

‘Hallo dokter Barlow.’

‘We kennen elkaar al jaren, Maggie, zou je me niet eens met mijn voornaam gaan aanspreken?’

‘Ik denk niet dat ik dat kan.’

Evan Barlow glimlacht. Hij heeft een mooie glimlach. Hij ziet er, om een slijmerige klasgenoot te citeren, zo getraind uit, zo fit. Ze vraagt hem bijna of hij aan bezwete hete yoga doet. Evan Barlow staat aan het hoofd van het Barlow Cosmetic Center, misschien wel de meest prestigieuze en discrete kliniek voor cosmetische chirurgie in het hele land. Als een beroemdheid wil dat er iets gebeurt zonder dat iemand dat weet, is Evan Barlow degene die wordt ingeroepen.

Ze staan naast elkaar over de binnenplaats uit te kijken. ‘Wist je dat dit sinds mijn afstuderen de eerste keer is dat ik hier terug ben?’ zegt hij.

‘Serieus?’

‘Ja.’

‘Waarom bent u nu dan teruggekomen?’

‘Ik denk dat je dat wel kunt raden.’

‘Vanwege mijn moeder?’

‘Ik hield van haar.’

‘Dat wist ik niet.’

‘Je vader en zij zijn allebei overleden, dus nu kan ik het wel opbiechten.’

‘Ik dacht dat u maar een paar weken wat met mijn moeder had gehad.’

‘Het was in ons tweede jaar. Ze heeft mijn hart gebroken.’

Maggie fronst. ‘Maar u bent toch drie keer getrouwd geweest?’

‘Vier keer,’ antwoordt hij.

‘En uw huidige vrouw is toch dertig of zoiets?’

‘Tweeëndertig,’ zegt hij, en hij spreidt zijn handen. ‘Begrijp je nu wat een gebroken hart met iemand doet?’

Maggie kan zichzelf er niet van weerhouden te glimlachen. Barlow doet dat ook.

‘Je vader was zo’n goede man, een veel betere keuze voor haar. Dus heb ik besloten genoeg te nemen met vriendschap. Maar...’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Als je ouder wordt, word je sentimenteel en filosofisch. Ik probeer lichtzinnig te zijn, maar ik biecht ook een waarheid op.’ Als hij naar haar glimlacht denkt ze terug aan de visites in het NewYork-Presbyterian, aan wat een genereuze docent hij voor haar was, hoe uitputtend en spannend het was om alleen maar in zijn nabijheid te vertoeven. Evan Barlow was één en al energie. Je wilde bij hem in de buurt zijn.

Alsof hij haar gedachten leest zegt Barlow: ‘Ik heb nooit een betere student dan jij gehad. Dat weet je. En je bent chirurg, dus je hebt het ego om te weten dat ik de waarheid spreek.’

‘Kleine correctie: ik wás chirurg.’

Ze knijpt haar ogen dicht. Dan voelt ze zijn hand op haar schouder.

Zijn stem is zo vriendelijk. ‘Maggie?’

Tranen duwen tegen haar oogleden. ‘Ik vind het zo verschrikkelijk.’

‘Het is goed.’

‘Ik heb u teleurgesteld.’ Ze doet haar ogen weer open. ‘Ik heb haar’ – het is niet nodig uit te spreken over wie het gaat – ‘teleurgesteld.’

‘Nee hoor,’ zegt hij. ‘Wacht even, sorry, dat is neerbuigend. Dat heb je wel gedaan. Daar ga ik niet over liegen. Mag ik eerlijk zijn? Je hebt er een potje van gemaakt. En niet zo’n beetje ook. Dat is de reden dat ik hier ben.’

‘Dat snap ik niet.’

‘Ik hoef niet naar een beursuitreiking te komen om de nagedachtenis aan je moeder te eren. Dat kan ik veel concreter doen.’ Barlow